భయం

నాలుగేళ్లు నిండబోతూన్న మోహన్, వాళ్ళ నాన్నమ్మ అనసూయమ్మ ఒడిలో కూచుని వచ్చీరాని మాటల్తో యేవో కబుర్లు చెబుతూవుంటే అనసూయమ్మ మురిసిపోతూ, సమాధానాలు చెబుతోంది అప్పుడప్పుడూ వాడు వేస్తోన్న ఒట్టి ప్రశ్నలకి.

మోహన్ కోసం హార్లిక్స్ కలిపి గ్లాసుతో తీసుకొచ్చింది వసంత.

"బాబూ, యిలా రారా హార్లిక్సు తీసుకుందువు గాని...." అంటూ కేక వేసింది వసంత.

మోహన్ అక్కణ్ణించి కదల్లేదు. కనీసం, రావాలనే ఆసక్తినికూడా కనబర్చలేదు.

"ఇక్కడికి తే అమ్మా!" అన్నాడు మురిపెంగా.

"ఔనమ్మా వసంతా! ఇక్కడికి తెచ్చేయ్.... నేను తాగిస్తాలే...." అంటూ మనమణ్ణి వెనకేసుకొచ్చింది అనసూయమ్మ.

వసంత మనస్సు చివుక్కుమంది. తాను చెప్పిందేదీ వాడు సమంగా విననందుకు బాధ పడింది. ఇది ఆమెకి కొత్త కాదు. చాలా రోజుల్నించి ఈ సమస్యను ఆమె యెదుర్కొంటోంది. అయితే, ఆ రోజు మాత్రం ఆమెకి యెలాగో అనిపించి, ఆలోచనల్ని రేకెత్తించింది.

తన కొడుకు, యింత చిన్నప్పట్నుంచీ తనమాట వినకండా తనకి దూరమైపోతున్నాడేమోనన్న భయం, ఆరాటం ఆమెని పట్టుకు పీకాయి. ఇలా యెందుకు జరగాలి? తాను వుద్యోగం చేస్తుండటంవల్ల అబ్బాయిని వాళ్ళ నాన్నమ్మ దగ్గర అట్టే పెట్టక తప్పడం లేదు. అలాగని ఆమె దగ్గర మరీ చేరిక్తై, తన మాట బొత్తిగా వినిపించుకోకపోతే యెట్లా? మొక్కై వంగనిది, మానై వంగుతుందా? ఇది యిలా సాగడానికి వీల్లేదు. అయితే దీనికి పరిష్కార మార్గం యేవిటి? వాడు తన చెప్పుచేతల్లో వుండేలా చేసుకోవడం యెలా? వాళ్ళ నాన్నమ్మ దగ్గర చేరిక అధికమైతే క్రమంగా పెద్దయ్యాక కూడా తనని లక్ష్యపెట్టడేమో? కన్నతల్లిగా తనని గౌరవించడేమో? ఈ విధమైన ప్రశ్నలు, ఆలోచనలు, ఆమెని కలవర పరిచినయ్. ఏం చెయ్యాలో నిర్ణయించుకోలేక, గ్లాసుతో హార్లిక్సు తీసుకు పోయి మోహన్‌కి అందివ్వబోయింది.

"ఉహూఁ...." అంటూ నాన్నమ్మకేసి చూపించాడు, మోహన్.

వసంత స్తంభించిపోయింది. ఓడిపోయిన వ్యక్తిలా ఆమె మొహం వివర్ణమయింది. కొడుకు తనని నిర్లక్ష్యం చేస్తున్నందుకు వాణ్ణి శిక్షిస్తుందా? లేక అత్తగార్ని నిందిస్తుందా? రెండింటిలో యే ఒక్కటీ చెయ్యలేక పోయింది. పెల్లుబుకొస్తోన్న కోపం, ఆమె కళ్ళల్లో యెరుపురంగు పులిమింది. కాని, యేం చెయ్యగల్దు? అత్తగారి చేతికి హార్లిక్సు గ్లాసు నందించేసి, అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోయింది. అనసూయమ్మ ముసి ముసిగా నవ్వుకుంది.

ఇన్నాళ్ళూ లేనిది, ఆ క్షణం నించీ బాబు ఓ సమస్యగా పరిణమించాడు వసంతకి. ఈ సమస్యకి ఓ పరిష్కార మార్గం యేదైనా ఆలోచించాలన్న పట్టుదల ఆమెలో తిష్టవేసింది. తాను యింట్లో వున్నంత

సేపూ, మోహన్ తన దగ్గరే వుండేలా చేస్తే...? ఈ ఆలోచన కొంత బావున్నట్టనిపించిం దామెకి.

ఈ మధ్య మోహన్ రాత్రుళ్లు కూడా వాళ్ళ నానమ్మ దగ్గరే పడుకుంటున్నాడు. కనీసం ఈ అలవాటునైనా తప్పిస్తే, క్రమంగా వాడిలో కొంత మార్పు రావొచ్చుననే ఆశ పుట్టింది వసంతకి.

ఆ రోజు రాత్రి కాస్త పెందరాళే భోజనాలు ముగించారు బాబూ రావు, వసంతాను. అంతకుముందే అనసూయమ్మ, మోహన్ భోంచేశారు. అనసూయమ్మ మనవణ్ణి ప్రక్కన వేసుకుని జోకొడుతోందప్పుడే. వాడు వుండుండి యేవో ప్రశ్నలు వేస్తోంటే, పడుకోమని కోప్పడుతోంది. బూచీ వస్తాడని భయపెడుతోంది. అదే సమయంలో అక్కడికి వెళ్ళింది వసంత.

"రారా, బాబూ నా దగ్గర పడుకుందువు గాని, ఇక్కడుంటే, నాన్నమ్మకి నిద్ర పట్టనివ్వవు..." అంది వసంత.

"ఉహూ... నేను లాను నాన్నమ్మ దగ్గరే పడుకుంటాను," అన్నాడు మోహన్, గోముగా.

వసంతకి తల మీద పిడుగు పడ్డట్టయ్యింది. తను వూహించినట్టు బాబు తనకి దూరంగానే పోతున్నాడు. అందులో సందేహం లేదు. అన్న నిర్ధారణకి వచ్చేసింది. మరింత బాధపడింది. చప్పున మాట్లాడలేకపోయింది.

అనసూయమ్మకి, ఆ రోజు కోడలు వింతగా ప్రవర్తిస్తూ వుండటం ఆశ్చర్యం కలిగించింది. హఠాత్తుగా ఆమెలో యెందుకు మార్పు వచ్చిందో, ఆమె వూహకి అందని విషయమయ్యింది. బాబు తన దగ్గరుండటం కోడలికి యిష్టం లేదా? అదే కారణమైతే, ఆమె ఆఫీసుకి వెళ్ళిపోయాక, రోజంతా వాడు తనదగ్గరే వుంటాడే! అయితే, ఆమె ప్రవర్తనలోని అంతరార్థం యేమిటి?

"వాణ్ణి నా దగ్గరే వుండనీ వసంతా! నీ దగ్గరుంటే మారాం చేస్తాడు. నా దగ్గర పరుండటం వాడికి అలవాటైపోయింది కూడాను. అదిగాక. వాడు లేకపోతే నాకూ యేమిటో అదోలా వుంటుంది." అంది అనసూయమ్మ.

అత్తగారికి సమాధానం యేం చెప్పాలో అర్థంకాలేదు వసంతకి.

లోలోన బాధపడినా, ఆవేశంతో వణికిపోయినా, మరేమీ అనలేక విసురుగా అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోయింది వసంత.

* * *

పడకగదిలో మంచం మీద పడుకుని వారపత్రిక చదువుకుంటున్నాడు బాబూరావు.

వసంత విసురుగా వచ్చి అతని ప్రక్కనే కూలబడ్డం, అతని దృష్టిని మరల్చింది. ఆమె మొహంకేసి చూసి విస్తుపోయాడు బాబూరావు. తన అరేళ్ళ వైవాహిక జీవితంలో, భార్య అంత విసుగ్గా, కోపంగా వుండటం యెప్పుడూ చూళ్ళేదు అతను. ఆ ప్రళయానికి కారణం యేమై వుంటుందా అనుకొని, చదువుతున్న వారపత్రికను ప్రక్కన పెట్టేసి,

"అలా వున్నావేం వసంతా?" అన్నాడు మెల్లగా.

"నా ఖర్మ...." విసురుగా అంది వసంత.

ప్రక్కనే అగ్నిపర్వతం బ్రద్దలైనట్లయింది బాబూరావుకి. నిర్విణ్ణుడయ్యాడు. వసంతనోట అటువంటిమాట వినడం అదే మొదటిసారి.

"ఇంత అర్ధాంతరంగా "ఖర్మ" జ్ఞాపకమొచ్చిందేమిటి వసంతా?"

ఆమె ఆవేశాన్ని వుపశమించడానికే అన్నట్లుగా మెల్లగా మందహాసంచేస్తూ అన్నాడు బాబూరావు.

"ఖర్మగాకపోతే యేమిటండీ? మన బాబుకి మనమీద మక్కువ రోజు రోజుకీ తగ్గిపోతోందండీ. మన మాటనే వాడు పట్టించుకోవడంలేదు. దీనికి కారణం వాడికి అత్తయ్యగారి దగ్గర చేరిక అధికమవ్వడమేమో ననిపిస్తోందండీ! ఆమె మాట, వాడికి వేదవాక్యమైపోతోంది" నిస్పృహతో దిగాలుపడుతూ అంది వసంత.

బాబూరావుకి నవ్వొచ్చింది, నవ్వేశాడు. ఈ చిన్న విషయానికే వసంత యెందుకలా కంగారు పడిపోతోందో అతనికి అర్థంకాలేదు.

"నీ పిచ్చిగాని, బాబుకి యీ చిన్న వయసులో "మక్కువ" అంటే యేం తెలుస్తుంది వసంతా? మా అమ్మ దగ్గర యెప్పుడూ వుండటం అలవాటయ్యింది గాబట్టి. ఆమె దగ్గర వాడికి చేరిక వుండటం అసహజమేం కాదు. సాధారణంగా పిల్లలకి ముసలాళ్ళ దగ్గరే యెక్కువ చేరిక

వుంటుంది. దీంట్లో తప్పేముంది? ఇందులో కంగారు పడాల్సిందేముంది?" చాలా తేలిగ్గానే అన్నాడు బాబూరావు.

వసంతకి భర్త ధోరణి నచ్చలేదు. ఈ విషయాన్ని ఆయనంత తేలిగ్గా తీసుకోవడం హర్షించలేదామె. "మీకు అట్లాగే అనిపిస్తుందండీ! కాని కన్న తల్లిగా నాకు మాత్రం వాడి ధోరణి క్రమంగా అసంతృప్తిని కలిగిస్తోంది. అన్నం తినిపించడమూ వాళ్ళ నాన్నమ్మే తినిపించాలి. హార్లిక్సూ ఆమె త్రాగిస్తేనే త్రాగుతాడు. బట్టలూ వాళ్ళ నాన్నమ్మే వేయాలి నిద్రపోవడమూ వాళ్ళ నాన్నమ్మ దగ్గరే నిద్రపోవాలి. ఇదేం బావుంది చెప్పండి? క్రమంగా నేను వాడి తల్లిననే విషయాన్ని మర్చిపోవచ్చుకూడా ఏదైనా, వాడి అలవాట్లలో మార్పు తీసుకు రావాలండీ! ముఖ్యంగా, వాణ్ణి రాత్రిపూట నాదగ్గరే పడుకోబెట్టుకోవాలి. వాడికి నామీద మమకారం ఆప్యాయత, పెరిగేలా చూడాలి" అంటూ యేకబిగిని చెప్పుకుపోయింది వసంత.

వసంతకేసి ఆశ్చర్యంగా చూశాడు బాబూరావు. ఆమెలో యిటు వంటి ఆలోచనలు యెందుకు వుత్పన్నమయ్యాయో అతని వూహకి అందలేదు.

"అవేం మాటలు వసంతా? ఎవరైనా వింటే నవ్వుతారు కూడాను. నువ్వు వాడి కన్నతల్లివి. నీమీద వాడికి ఆప్యాయత లేకపోవడమేమిటి? మమకారం లేకపోవడమేమిటి? కాకపోతే, మనిద్దరమూ వుద్యోగాలకి పోతూవుంటాంగాబట్టి, పగలంతా వాడు వాళ్ళ నాన్నమ్మ దగ్గరే వుంటాడు. అందుకే వాళ్ళిద్దరి మధ్య పటిష్టమైన అనుబంధం పెనవేసుకుంది. వాడింకా చంటాడు. క్రమంగా పెరిగి పెద్దవుతున్న కొద్దీ వాడి మనస్తత్వంలో, అలవాట్లలో మార్పు తప్పక వస్తుంది. దీనికి, యింతగా కంగారుపడ్డం యేమేమో వూహించుకోవడం అనవసరం." మెల్లగా మందలించినట్టుగానే అన్నాడు బాబూరావు.

"మీకు కంగారు లేకపోతే లేకపోవచ్చునండీ! మీకున్నంతటి గుండె నిబ్బరం నాకులేదు. నాకెందుకో భయం వేస్తోంది. ఈ పద్ధతిలో పెరిగితే వాడు మన అదుపాజ్ఞల్లో వుండక, మీ అమ్మగారి అతి గారాబపు

వాతావరణంలో పెరిగి నిర్లక్ష్యంగా తయారయినా ఆశ్చర్యపడాల్సిందేమీ లేదు.... అప్పుడు బాధపడవల్సింది మనమే...."

"అదంతా నీ భ్రమ వసంతా"

"భ్రమ కాదండీ! అది నా భయం అయినా, ఆడవాళ్ళు యేం చెప్పినా దాన్ని చాలా తేలిగ్గా కొట్టిపారేస్తారేమిటండీ మీ మగాళ్ళు? అదెంత వరకూ నిజమో ఆలోచించరేం? ఆడవాళ్ళ ఆలోచనలకి విలువివ్వరేం!"

"అబ్బ, ఇంక నీ వుపన్యాసాన్ని ఆపు వసంతా అనవసరమైన అపోహల్ని పెట్టుకోకు" విసుగ్గా అన్నాడు బాబూరావు.

"ఏమైనాసరే, రేపట్నుంచి బాబు రాత్రిపూట నాదగ్గరే పడు కుంటాడు" మొండిగా అంది వసంత. ఆమె మొహంలో గంభీరత తగ్గలేదింకా.

వసంత నిర్ణయాన్ని బాబూరావు సమర్థించలేకపోయాడు.

"మరీ యింత మొండిపట్టు పనికిరాదు వసంతా కాస్త ఆలోచించు."

"మొండిపట్టు కాదండీ! నా మాతృహృదయం తీసుకున్న నిర్ణయ మిది. నా ఆవేదన మీకు అర్థంకాదు."

"ఇది ఒక్కరోజులో రావల్సిన మార్పుకాదు వసంతా! క్రమంగా రావాలి. అయినా, అర్ధంతరంగా నీ ఆలోచనల్ని ఆచరణలో పెడితే మా అమ్మ యేమనుకుంటుందో. ఆమె మనస్సు యెంతగా ఆక్రోశిస్తుందో వూహించావా?" అన్నాడు బాబూరావు.

వసంత, భారంగా ఓ నిట్టూర్పు విడిచింది. "మీరు, మీ అమ్మ బాధపడుతుందనే ఆలోచిస్తున్నారుగా! బాబు కన్నతల్లిగా నేనెంత బాధ పడుతున్నానో గ్రహించలేకపోతున్నారండీ! ఎంతయినా మగాళ్ళనిపించు కున్నారు" అందామె.

బాబూరావు నిర్ఘాంతపోయాడు. ఎప్పుడూ లేనిది వసంత వాగ్వి వాదంలోకి దిగడం అతనికి ఆశ్చర్యం కలిగించింది. యింతేకాదు – ఆమె తనని నిందించే ధోరణిలో మాట్లాడినందుకు కాస్తంత బాధ పడ్డాడు.

"గ్రహించలేకపోవడం కాదు వసంతా! నీ బాధ యేవిటో అర్థం చేసుకోగలిగాను. అయితే. అది నీ వూహ మాత్రమే! కేవలం నీ భ్రమే.

విషయాన్ని తార్కికంగా యోచించడానికి ప్రయత్నించు. బాబుని మా అమ్మ తానుగా చేరదియ్యలేదు. మనం యిద్దరమూ వుద్యోగాలు చేస్తున్నాం కాబట్టి అబ్బాయిని మా అమ్మ అధీనంలో పెట్టాం. ఆ మనుమడితో ఆమెకిప్పుడో విధమైన బంధం యేర్పడిపోయింది. హఠాత్తుగా ఆ బంధాన్ని త్రెంచివేయడం సబబుగా వుండదు – మనకి శ్రేయస్కరం కాదు. ఈ వయస్సులో అమ్మ మనసుకి యెందుకు నొప్పి కలిగించడమని నా అభిప్రాయం. నువ్వు నన్ను తప్పుగా అర్థం చేసుకుంటున్నావు" అంటూ భార్యకి నచ్చజెప్పడానికి ప్రయత్నించాడు బాబూరావు.

భర్త ధోరణి వసంతను మరింత రెచ్చగొట్టిందనే చెప్పాలి. ఆమెకి యేడుపొస్తోందని, చెమ్మగిల్లిన ఆమె కళ్ళే చెబుతున్నయ్.

"మీ అమ్మ మనసుకి నొప్పి కలక్కూడదు కాని, నేను యెంత బాధపడినా ఏమైపోయినా మీకు అవసరం లేనట్టుంది మీ ధోరణి చూస్తుంటే బౌనండి. ఇప్పుడలానే వుంటుంది. మిమ్మల్ని మనసారా ప్రేమించాను. మీరే నా సర్వస్వం అనుకుని వివాహం చేసుకున్నాను. మీ హృదయంలో సర్వదా నాకు స్థానం వుంటుందని కలలు గన్నాను. కాని నా వూహలన్నీ నా కలలన్నీ నిజం కావని యిప్పుడనిపిస్తోందండీ!" రుద్ధ స్వరంతో అంది వసంత.

వసంత కంటతడి బెట్టడం బాబూరావుకి అసహ్యమేసింది. ఆడది, అర్థరహితంగా యెందుకు కంటతడిపెడుతుందో, యితనికి యిప్పటికీ అర్థంకాలేదు. అందుకే విసుక్కున్నాడు.

"పిచ్చిగా వాగకు వసంతా! ప్రస్తుతమైన బాబు విషయానికి, మన ప్రేమకి సంబంధం యేవిటి? అది అప్రస్తుతమిక్కడ. దీనికి కంటతడి బెట్టుకోవడమేనా? ఆడవాళ్ళకి యిది అనాదినించీ వస్తోన్న అలవాటు. ఇంతకీ యిప్పుడేం తక్కువయింది నీకు! నేనెప్పుడైనా నీపట్ల నిరాదరణ చూపించానా?" కాస్త విసురుగానే అన్నాడు బాబూరావు. అతనికి తెలుసు. విషయం దారి తప్పిందని.

"నా మీద ప్రేమ, అభిమానం వున్నట్టు మీరు నటిస్తున్నారు. కాని, నిజానికి మీ అంతరాంతరాల్లో ప్రేమలేదు, ముమ్మాటికి లేదు...." అంది, కాస్తంత వుడుకుమోత్తనంతో.

బాబూరావులో సహనం పట్టుతప్పింది. వసంత యెన్నడూ లేంది ఈరోజు హద్దులు మీరిపోరిపోతోందేమో ననిపించిందతనికి.

"ఏమిటి వసంతా, ఆలోచన లేకండా మాట్లాడుతున్నావు? కాస్త వొళ్ళు దగ్గర పెట్టుకుని యోచించి మరీ మాట్లాడు. నువ్వేదో వుద్యోగం వెలిగిస్తున్నావన్న గర్వంతో నోటికొచ్చినట్టంతా మాట్లాడడం మంచిది కాదు" చిరుకోపంతో అన్నాడు బాబూరావు.

భర్త మాటలు, వసంతని మరింత రెచ్చగొట్టాయి. అగ్నిమీద ఆజ్యం పోసినట్టయింది.

"ఉద్యోగం చేస్తున్నానన్న గర్వం నాకెప్పుడూ లేదండీ! మీ మగాళ్ళకి యిదో అలవాటయ్యింది. ఉద్యోగం చేస్తున్న స్త్రీలు గర్వంతో వూరికే మిడిసిపడుతూ వుంటారని భావించడం పరిపాటయింది. అది కేవలం మీ భ్రమ. నాకేకాదు ఉద్యోగంచేసే యే స్త్రీకీ అటువంటి అహం వుండదు. తనూ తన భర్తకి చేదోడువాదోడుగా వుంటూ, కుటుంబాన్ని ఆదుకుంటున్నానన్న ఒక్క సంతృప్తే వుంటుంది. అదెవ్వరూ అర్థం చేసుకోరు. ఆ భావనే లేకపోతే, హాయిగా ఇంట్లో కూచోవచ్చునుగా!" అంది వసంత.

"అటువంటి సంతృప్తినే [illegible]ంచే దానివైతే, ఈరోజు ఈ చిన్న సమస్యను భూతద్దంలో చూపి[illegible]చి, యిలా వాదించే దానివికాదు. ఆ వాదనలో నన్ను అర్థరహితంగా నిందించేదానివీకాదు. కాస్తంత సహనాన్ని పెంచుకుని ప్రశాంతిని కాంక్షించి, పరిస్థితులతో రాజీపడేదానివి." తను సర్దుకుపోతూవుంటే, వసంత దాన్ని బలహీనతగా తీసుకుని రెచ్చిపోతోం దనుకున్నాడు బాబూరావు. అందుకే ఆమె పొరపాటుని యెత్తి చూపించాడు. అప్పుడైనా ఆమె నిజాన్ని గ్రహిస్తుందని అతని ఆశ.

"రాజీపడక యిన్నాళ్ళూ నేనేం చేశానండీ? ఏ పరిస్థితికి నేను యెదురు తిరిగానని? ఆ సంగతి మీకు తెలీదా?" కాస్త తగ్గుస్థాయిలో అంది వసంత.

"ఆ ప్రశ్న వేసేముందు యింతకుముందు నేనెప్పుడైనా నిన్నీ విధంగా అడిగానా? అన్నది ఆలోచించు. ఇన్నాళ్ళూ నువ్వేదో నన్ను యెదిరించావని నేను అనడంలేదు. కాని, ఈరోజు సంగతి మాట్లాడు

తున్నాను. ఈరోజు నువ్వు తీసుకొచ్చిన సమస్య యెంత అర్థవంతమైనది? ఎంత సబబుగా వుందని?"

"నా కన్నకొడుకుని, నాకు దగ్గరగా చేసుకోవాలని ప్రయత్నించడం ఓ సమస్యగా మీరు భావిస్తే, నేను వేరే యేమీ చెప్పలేనుగాని, యిటువంటి పరిస్థితుల్లో నేనిప్పుడనుభవిస్తున్న భయం, బాధ, యే కన్నతల్లికయినా సహజంగా వుంటుందన్న నిజాన్ని మీరు గ్రహిస్తే చాలు" అంది వసంత. ఆమె గొంతు కాస్తంత కంపించింది.

బాబూరావుకి ఆవేశం, ఓ మెట్టు కిందికి దిగింది.

"దానికి మార్గాంతరం యేదో ఆలోచించాలిగాని, అనుకున్న క్షణమే ఆ మార్పు వచ్చేయాలంటే యెలా సాధ్యం? దాంట్లో యిమిడివున్న సాధక బాధకాలూ ఆలోచించాలి కదా!" సౌమ్యంగా అన్నాడు బాబూరావు.

వసంత క్షణం యోచించింది. భర్త అన్నట్టు తాను అర్థంలేకుండా వాదనలోకి దిగింది. ఇప్పుడు తను ముఖ్యంగా చూడాల్సింది తన కొడుకు తనని నిర్లక్ష్యం చెయ్యకుండా చూడ్డం. తనపట్ల వాడికి మమకారం పెరిగేలా చూడ్డం. భవిష్యత్తులో వాడెలా మారిపోతాడోనన్న భయం, ఆందోళన తనలో అంతరించాలి. అందుకు ఒక్కటే మార్గం....తాను వుద్యోగానికి రాజీనామా యిచ్చేయాలి. తను వుద్యోగం చేస్తూ, భర్త సానుభూతిని సంపాదించలేకపోయినపుడు, కొడుకు మమకారాన్ని పొందలేనపుడు ఆ వుద్యోగాన్ని తనెందుకు చెయ్యాలి? తను వుద్యోగం చేస్తున్న పరిస్థితుల్లో, తన కొడుకు తనకి దూరమైపోతున్నాడని తెలుసుకున్న తర్వాతకూడా, తను వుద్యోగం యెందుకు వెలిగించాలి? ఎవర్ని వుద్ధరించడానికి? అన్న ఆలోచనలు ఆమెలో గొలుసులా మెదిలినయ్. చివరికి ఓ నిర్ణయానికొచ్చింది.

"ఔనండీ! ఆలోచించాలి. నేను లోతుగా ఆలోచించాను. ఈ సమస్యకి పరిష్కార మార్గం ఒక్కటే అగుపిస్తోందండీ!" మెల్లగా అంది వసంత.

"ఏవిటి వసంతా?"

"నా ఉద్యోగానికి రాజీనామా యివ్వడం ఒక్కటే మార్గమండీ."

నిర్ఘాంతపోయాడు బాబూరావు. అతని మొహంలో రంగుమారింది. ఉద్యోగాలు దొరక్క బాధపడుతున్న యీ రోజుల్లో, వున్న వుద్యోగం వదులుకోవడమంత తెలివిహీనత మరొకటి వుండదని అతనికి తెలుసు. అయితే, వసంత బుర్రలో పాతుకు పోయిన భయాన్ని యెలా పోగొట్టడం....?

"వసంతా, నువ్వు అనవసరంగా కంగారుపడి తొందరపాటుతో యిటువంటి నిర్ణయం తీసుకోకు. దానివల్ల నష్టపోయేది నేనొక్కణ్ణేకాదు. మన కుటుంబం అంతాను. ఎందరో విద్యాధికులైన స్త్రీ పురుషులు వుద్యోగాలు దొరక్క విరక్తి జెందుతోన్న తరుణంలో, వున్న వుద్యోగాన్ని వదులుకుంటానని నీలాంటివారు అంటుండటం యెవరైనా వింటే నవ్వి పోతారు. ఎల్లప్పుడూ నువ్వు వుద్యోగం చేస్తాననిగాని, చెయ్యాలనిగాని, నేననుకోను. ఇప్పుడు కాకపోతే మరికొన్నాళ్ళు పోయాక పరిస్థితుల్లో మార్పు వచ్చాక, మనకి యిద్దరు ముగ్గురు పిల్లలు పుట్టాకయినా నువ్వు వుద్యోగం మానక తప్పదు. అంతవరకైనా వున్న అవకాశాన్ని వదులుకోవడం శ్రేయస్కరం కాదు. ఇక అబ్బాయి సమస్య అంటావా, ఆ విషయంలో మరోసారి లోతుగా ఆలోచించు. చిన్నపిల్లలు తాతల దగ్గర, అమ్మమ్మల, నాన్నమ్మల దగ్గర చేరిక కలిగివుండటం అసహజమేంకాదు. నామట్టుకు నా విషయం తీసుకుంటే, మా నాన్నమ్మ దగ్గర నేను పెరిగాను. అలాగని నేను మా అమ్మను మర్చిపోయానంటావా? లేక నా తలిదండ్రుల్ని అలక్ష్యంచేసి కేవలం నాన్నమ్మ చెప్పుచేతల్లో వున్నానంటావా? చదువుకున్నదానివి....తార్కికంగా ఆలోచించు" అన్నాడు బాబూరావు.

వసంతకి, ఈసారి భర్తమాటలు బాగా నెత్తికెక్కాయి. ఆయన చెప్పిందీ నిజమేననిపించింది, తన తెలివితక్కువ తనానికి, తొందరపాటు నిర్ణయానికి చిన్నబుచ్చుకుంది లోలోన.

"అంతేనంటారా?" అంది భర్త మొహంలోకి చూస్తూ.

బాబూరావు నవ్వేశాడు.

"పిచ్చిదానా! తాత్కాలికంగా నీలో రేకెత్తిన భయం నిన్నలా కలవరపర్చింది గాని, నేను చెప్పింది అక్షరాలా నిజం. బాబు ఎప్పటికీ నీకు దూరం కాడు. పిచ్చి పిచ్చి వూహల్ని కట్టిపెట్టు" అన్నాడు ఆమెని దగ్గరగా తీసుకుని, "తొందర పడ్డానండీ!" అంటూ లేచి వెళ్ళి స్విచ్ ఆఫ్ చేసి వచ్చింది వసంత.

తృప్తిగా ఓ నిట్టూర్పు విడిచాడు బాబూరావు ఆమెను తన కౌగిలిలోకి చేర్చుకుంటూ. వసంత మనసులోని భయం పటాపంచలయింది.

* ఆంధ్రజ్యోతి, వారపత్రిక, 9-3-1979 *